

ták körül, mellkasából gabonakalászsok nőttek, ereiből bor csordogált, kezéből ostya pergett egyfolytában. A bor kifolyva vízzé változott, az ostyák könnyű lepkékké, mihelyst kiszabadultak.

A csodálatos átváltozás.

Nem szólt egy szót sem. Sarkon fordult, hogy kirohanjon a szobából, a lakásból, végig a folyosón, le a lépcsőn, kifelé a házból. Vissza a patak mentén a tóhoz, egyenest a barlangba, a pincébe, be az ágyba, az arany tabernákulumba.

Ám amint megfordult, földbe gyökerezett a lába. Szeme elé kapta a kezét, a ki-bírhatatlan fényesség elvakította. Mikor végre felnézett, Őt látta, Ő állt előtte.

De nem, mégsem így. Nem Ő állt előtte. Némelyi állt már Őelőtte.

PATAKI FERENC: ZSEBKENDŐ TÁJ